

relse om udflytning. Den tidsgrænse blev godt nok ikke helt overholdt. Det var jo den 1. januar 2002, og vi har så fået den nu her først i maj. Men man må jo sige bedre sent end aldrig, og jeg kunne godt forudse, at havde vi fået den den 1. januar, kort efter et regeringsskifte, ville den jo nok have været endnu tyndere, end den er i dag.

Jeg synes ikke, det er for godt. Redegørelsen lever op til V 69, men den kan sammen med analysen blive et udmærket grundlag for en god debat her i dag, håber jeg.

Besvarelse

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Et enstemmigt Folketing pålagde i marts sidste år regeringen at udarbejde en analyse af mulighederne for udflytning af statslige institutioner og fremlægge konkrete planer for udflytningen af statslige institutioner. Dette arbejde er nu afsluttet, og regeringen har den 7. maj 2002 fremlagt redegørelsen om udflytningen af statslige arbejdspladser. Jeg synes, at vi har fået et godt udgangspunkt for på et solidt, gennemarbejdet grundlag at debattere den regionale udvikling og de statslige arbejdspladseres rolle heri.

I de senere år er der sket en betydelig indsnævring af forskellene i velstandsfordelingen mellem hovedstaden og det øvrige land. Forskellene i regionernes beskatningsgrundlag er således væsentligt mindre end for 30 år siden. Der er fortsat forskelle, og der er områder, som i forhold til gennemsnittet er svage:

Kl. 10.05

Nogle områder vil naturligt også være svage områder, når regionerne ikke er fuldstændig ens stillede. Forskellene er imidlertid små, når vi sammenligner os med andre lande. Faktisk ligger Danmark på en andenplads, når velstandsfordelingen mellem storby og opland i en række europæiske regioner sammenlignes. Danmark overgås kun af Skotland, der har et lavere BNP end Danmark.

Hvordan ser det så ud med fordelingen af de statslige arbejdspladser? Folketinget diskuterer med jævne mellemrum de statslige arbejdspladseres fordeling, men grundlaget for netop denne debat har gennem de senere år løbende ændret sig.

Fra 1994 til 2000 er den statslige andel af beskæftigelsen inden for den offentlige sektor i gennemsnit blevet reduceret med 0,2 pct. hvert

år. Staten fylder således mindre i den samlede offentlige beskæftigelse. Dette hænger bl.a. sammen med, at der er gennemført en meget betydelig udlægning af opgaver fra staten til amter og kommuner. Dernæst er der gennemført en række privatiseringer.

Beskæftigelsen i den offentlige sektor er i de seneste 30 år steget med ca. en kvart million ansatte. Langt den største del af denne stigning har fundet sted i kommunerne og amterne. I de seneste år har den årlige vækst i amterne været 3 pct. og i kommunerne 0,5 pct. Derimod har der op gennem 1990'erne været et årligt fald i den statslige sektor på 0,2 pct. Den samlede offentlige beskæftigelse er dermed blevet bedre fordelt mellem stat, amter og kommuner. Regeringen vil fortsætte denne udvikling.

Den vedtagne finanslov opprioriterer ældreomsorgen og sundhedssektoren. Den stigning i den offentlige beskæftigelse, som det vil medføre, vil finde sted i amter og kommuner. Vi vil derfor i de kommende år få en yderligere udjævning af den offentlige beskæftigelse. Oveni kommer den slankning af den statslige sektor, som regeringen har igangsat. Den vil sammen med den allerede gennemførte sanering af råd og nævn trække i samme retning. Vi er altså på rette spor.

Det afspejler sig også i opgørelser af udviklingen i den statslige beskæftigelse. I perioden fra 1994 til 2000 er der sket to ting: For det første er den samlede statslige beskæftigelse faldet. For det andet er de statslige arbejdspladser blevet mere jævnt fordelt over landet. I perioden fra 1994 til 2000 har hovedstaden således oplevet et fald i antallet af statslige arbejdspladser på 1 pct. pr. år, og i det øvrige land er antallet af statslige arbejdspladser omvendt steget med 0,5 pct. i hvert af årene. Tallene for den aktuelle situation og udvikling peger altså i den rigtige retning, men vi skal fortsat gøre det bedre. Det kan vi, og det skal vi.

Den gunstige udvikling giver os i imidlertid nogle muligheder, så også andre nødvendige hensyn kan inddrages i overvejelserne. Vi har i regeringsgrundlaget slået fast, at alle borgere i landet skal sikres gode og ligelige levevilkår, uanset hvor de bor. Alle områder skal være attraktive områder for udvikling og bosætning, således at der kan oppebæres en geografisk spredning af befolkningen og den økonomiske aktivitet.

Jeg vil godt understrege, at det er den enkelte region, der er det centrale omdrejningspunkt,